

войниците му по околен път към Филипопол и той внезапно се намери пред бойниците му, зад градските стени намери само тамошните павликяни, които го посрещнаха с радост. Всички гърци бяха напуснали града, от страх пред неочаквано явилата се огромна рат.

От там Фридрих ^{вс} пак изпрати любезно послание до протостратор Камица, като го молеше да не дири повод за разваляне на добрите отношения, защото той може със сила да си отвори път през проходите и ако иска може да се обгради яко в крепостта Филипопол и от там да започне жестоки нападения на ромеите, ~~ако~~ предпочита да не разваля договора, защото делото, което го зове към юг, не може да търпи отлагане и забавяне.

Протостраторът препрати писмата в Константинопол, ала от там му отвърнаха с измислене, че не е нападнал кръстоносците, когато са били пръснали да дирят крава.

Двама конници препускаха като опнати стрели по посока на Фридриховия лагер. Пристигнаха на мръкване и поискаха да бъдат въведени при императора. Той ги прие веднага. В шатрата нахлуха загрижени всеначалници, епископи, велможи. От дясно на императора стоеше наследника му Швабския херцог.

- Един арменец ни съобщи, че тази нощ две хиляди гръцки конници, начело с Камица, са тръгнали да ни нападат.

- Проклетие! - извика Швабския херцог. - Ще ни го пратят прескърпо това предизвикателство!

Фридрих не можа повече да удържи възмущението си.

- Пет хиляди наши конници да тръгнат срещу гърците и да ги унищожат! А главният ми писец веднага да дойде! Ще му кажа какви послания да напише до сръбския княз и българския цар... Ах, дано не е вече късно! Имаха право тия люде!

Той се заразхожда като разярен лъв из шатрата си X